

Arrest

nr. 166 968 van 29 april 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 11 januari 2016 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 26 december 2015 tot afgifte van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 februari 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 maart 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. DIBI, die loco advocaat D. ANDRIEN verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 26 december 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering.

1.2. Op 26 december 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een beslissing houdende een inreisverbod. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

*“Aan de heer / mevrouw, die verklaart te hetend):
(...)”*

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd, voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 26/12/2015 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

| 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;

□ 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Een proces-verbaal werd opgemaakt te zijnen laste wegens mensenhandel.

PV nr KO.55.L1.025638... van de politie van Kortrijk.

Betrokkene heeft geen gekend of vast verblijfsadres

Het is daarom dat een inreisverbod van 3 jaar wordt opgelegd.

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Artikel 74/11, §1, tweede lid:

| voor het vrijwillig vertrek is geen enkele termijn toegestaan en/of

□ een vroegere beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare te schaden. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel.”

2. Over de rechtspleging

2.1. Aan de verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste van de verzoekende partij te leggen.

2.2. De verzoekende partij heeft binnen de in artikel 39/81, vierde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) voorziene termijn van acht dagen, de griffie in kennis gesteld dat zij geen synthesememorie wenst neer te leggen. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert de verzoekende partij een manifeste appreciatiefout en de schending van de artikelen 7, 62, 74/11 en 74/14 van de vreemdelingenwet alsook van het hoorrecht aan.

De verzoekende partij licht haar middel toe als volgt:

“Pris de l'erreur manifeste d'appréciation et de la violation des articles 7, 62, 74/11 et 74/14 de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers, ainsi que du droit d'être entendu.

Suivant l'article 74/11: « § 1er. La durée de l'interdiction d'entrée est fixée en tenant compte de toutes les circonstances propres à chaque cas. La décision d'éloignement est assortie d'une interdiction d'entrée de maximum trois ans, dans les cas suivants : 1 ° lorsqu'aucun délai n'est accordé pour le départ volontaire ou; 2° lorsqu'une décision d'éloignement antérieure n'a pas été exécutée».

L'interdiction d'entrée est motivée « parce que :

1° aucun délai n'est accordé pour le départ volontaire;

L'absence de délai est motivée dans l'ordre de quitter le territoire par référence à l'article 7 alinéa 1.3° de la loi ; Le requérant aurait compromis l'ordre public ; à cet égard, le requérant conteste toute infraction qui pourrait lui être reprochée ; si les articles 7 et 74/11 autorisent le secrétaire à sanctionner un étranger susceptible de compromettre l'ordre public, encore faut-il que l'atteinte à l'ordre public puisse se déduire d'éléments suffisants et pertinents figurant dans le dossier administratif soumis au Conseil (Cons. État, 23 oct. 2003, Adm. publ. mens., 2003, p.197). Quod non en l'espèce.

Pour le surplus, la décision d'interdiction opte pour la sanction maximale (trois ans), sans préciser le rapport entre la gravité des faits et la sanction infligée (en disciplinaire : Cons. État (8e ch., prés., réf.), 29 sept. 2005, Adm. publ. mens., 2005, p.193 ; Cons. État (6e ch., prés., réf.), 14 mai 2002, Adm. publ. mens., 2003, p.122 ; n° 93.962 du 14 mars 2001).

Ainsi décidé par Votre Conseil (arrêt n° 132.240 du 27 octobre 2014) : « Compte tenu de l'importance d'une interdiction d'entrée dans le Royaume d'une durée de trois ans, prise à l'égard du requérant, le Conseil estime que la motivation de cette décision ne garantit pas que la partie défenderesse ait respecté l'obligation de prendre en considération l'ensemble des éléments pertinents de la cause avant de prendre sa décision. »

Le requérant n'a pas été invité à s'exprimer sérieusement et en détail sur sa situation, notamment au sujet de l'infraction qui lui est à imputée, et ce en méconnaissance de son droit à être entendu: pour la Cour de justice de l'Union européenne, le droit à être entendu, avant l'adoption de toute décision susceptible d'affecter de manière défavorable ses intérêts, fait partie des droits de la défense consacrées par un principe général du droit de l'Union européenne (CJUE, C-249/13, 11 décembre 2014, Khaled Boudjlida, point 34). Ce droit à être entendu garantit à toute personne la possibilité de faire connaître, de manière utile et effective, son point de vue au cours de la procédure administrative et avant l'adoption de toute décision susceptible d'affecter de manière défavorable ses intérêts. La règle selon laquelle le destinataire d'une décision faisant grief doit être mis en mesure de faire valoir des observations avant que celle-ci soit prise, a pour but que l'autorité compétente soit mise à même de tenir utilement compte de l'ensemble des éléments pertinents. Le droit à être entendu avant l'adoption d'une telle décision doit permettre à l'administration nationale compétente d'instruire le dossier de manière à prendre une décision en pleine connaissance de cause et de motiver cette dernière de manière appropriée, afin que, le cas échéant, l'intéressé puisse valablement exercer son droit de recours (Conseil d'Etat, arrêt n°230.257 du 19 février 2015).»

De verzoekende partij betoogt aldus dat het inreisverbod gemotiveerd wordt doordat geen termijn werd toegestaan voor vrijwillig vertrek, dat de afwezigheid van een termijn voor vertrek in het bevel gemotiveerd wordt door verwijzing naar artikel 7, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet, dat zij de openbare orde heeft geschaad. De verzoekende partij betoogt dat zij elke inbreuk die haar ten laste wordt gelegd betwist, dat als de artikelen 7 en 74/11 van de vreemdelingenwet de staatssecretaris toelaten een vreemdeling die de openbare orde heeft geschaad te sanctioneren, dan nog moet de schending van de openbare orde af te leiden zijn uit afdoende en pertinente elementen aanwezig in het administratieve dossier dat aan de Raad wordt voorgelegd. Bovendien, zo vervolgt de verzoekende partij, opteert het inreisverbod voor een maximale termijn van drie jaar zonder het verband te verduidelijken tussen de ernst van de feiten en de opgelegde sanctie. De verzoekende partij verwijst naar arrest nr. 132 240 van 27 oktober 2014 van de Raad waarin wordt gesteld dat de verwerende partij de verplichting om alle omstandigheden eigen aan de zaak in acht te nemen niet heeft gerespecteerd. Zij betoogt dat zij niet uitgenodigd werd om ernstig en in detail haar situatie toe te lichten, meer bepaald met betrekking tot de inbreuk die haar wordt ten laste gelegd, en dit met miskenning van haar hoorrecht. Zij vervolgt dat voor het Hof van Justitie van de Europese Unie, het hoorrecht, ten aanzien van alle beslissingen die mogelijks de belangen van de rechtsonderhorige raken op een ongunstige manier, behoren tot de rechten van verdediging die een algemeen rechtsbeginsel van de Europese Unie vormen (HvJ, C-294/13, 11 december 2014, Khaled Boudjlida, pt. 34). Het recht om gehoord te worden garandeert, volgens de verzoekende partij, aan elke persoon de mogelijkheid om haar standpunt op effectieve en nuttige wijze kenbaar te maken in de loop van de administratieve procedure en voor het nemen van elke beslissing die mogelijks haar belangen raakt op een ongunstige manier. De verzoekende partij gaat verder dat de regel, volgens dewelke de geadresseerde van een beslissing die haar benadeeld in de mogelijkheid moet gesteld worden haar opmerkingen te laten gelden voordat deze beslissing wordt genomen, als doel heeft de bevoegde autoriteiten in de mogelijkheid te stellen op een nuttige manier rekening te houden met het geheel van de pertinente elementen. Het hoorrecht voor het nemen van een dergelijke beslissing moet, volgens de verzoekende partij, de nationale overheid toelaten het dossier te onderzoeken op een manier waarop een beslissing kan genomen worden met kennis van zaken en deze beslissing op een gepaste manier te motiveren teneinde, in voorkomend geval, de belanghebbende toe te laten nuttig zijn recht op beroep te laten gelden (RvS 19 februari 2015, nr. 230.257).

3.2. De in artikel 62 van de vreemdelingenwet opgelegde motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan de bestreden beslissing genomen is. *In casu* geeft de bestreden beslissing duidelijk de motieven en de juridische grond aan op basis waarvan de beslissing is genomen.

Zo verwijst de bestreden beslissing naar artikel 74/11, §1, tweede lid, 1° van de vreemdelingenwet en naar de feitelijke vaststellingen op grond waarvan de verwerende partij besloot om de verzoekende partij een inreisverbod op te leggen. Immers, in tegenstelling tot wat de verzoekende partij lijkt voor te houden met het slechts gedeeltelijk citeren van de motieven in haar verzoekschrift, wordt gemotiveerd dat een inreisverbod wordt opgelegd omdat voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan, waarbij er verduidelijkt wordt dat een proces-verbaal werd opgemaakt te zijnen laste wegens mensenhandel zoals blijkt uit het PV nr. KO.55.L1.025638 van de politie van Kortrijk en dat de verzoekende partij geen gekende of vaste verblijfplaats heeft.

Er werd in de bestreden beslissing tevens uiteengezet welke gegevens de verwerende partij ertoe brachten te opteren voor een inreisverbod gedurende een termijn van drie jaar. Zo wordt in de bestreden beslissing gemotiveerd dat een inreisverbod voor de termijn van drie jaar wordt opgelegd omdat de verzoekende partij niet getwijfeld heeft om op illegale wijze in België te verblijven en op de openbare orde te schaden en dat gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde een inreisverbod van drie jaar proportioneel is.

Deze motivering laat de verzoekende partij toe te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is gebaseerd.

De Raad besluit derhalve dat *in casu* voldaan is aan de doelstelling van de formele motiveringsplicht.

3.3. In de mate dat de verzoekende partij stelt dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout en aangeeft niet akkoord te kunnen gaan met de motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, wordt het middel onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht en dit in het licht van de toepassing van de bepalingen van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet, waarvan de schending eveneens door de verzoekende partij wordt aangevoerd.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

Artikel 74/11 van de vreemdelingenwet luidt als volgt :

“§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien :

1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden;

2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

§ 2. De minister of zijn gemachtigde onthoudt zich er van een inreisverbod op te leggen wanneer hij het verblijf van de onderdaan van een derde land overeenkomstig artikel 61/3, § 3, of 61/4, § 2 beëindigt, onverminderd § 1, tweede lid, 2°, op voorwaarde dat hij geen gevaar vormt voor de openbare orde of nationale veiligheid.

De minister of zijn gemachtigde kan zich onthouden van het opleggen van een inreisverbod in individuele gevallen, omwille van humanitaire redenen.

§ 3. Het inreisverbod treedt in werking de dag waarop de beslissing met betrekking tot het inreisverbod wordt betekend.

Het inreisverbod kan niet ingaan tegen de bepalingen betreffende het recht op internationale bescherming, zoals gedefinieerd in de artikelen 9ter, 48/3 en 48/4.”

3.4. Het staat niet ter discussie dat aan de verzoekende partij op 27 december 2015 een verwijderingsbeslissing van 26 december 2015 werd betekend waarin geen termijn om vrijwillig het grondgebied te verlaten is opgenomen.

De verzoekende partij betoogt dat zij elke inbreuk die haar wordt tegengeworpen betwist.

Uit de stukken van het administratief dossier (administratief verslag: illegaal verblijf van FEDPOL van 26 december 2015) blijkt dat ten aanzien van de verzoekende partij een proces-verbaal wegens mensenhandel werd opgesteld (PR nr. KO.55.L1.025633). Zo blijkt dat de politie van Kortrijk op 26 december 2015 heeft vastgesteld dat de verzoekende partij in het bezit van een Italiaanse reistitel in het gezelschap reisde van twee Irakezen, die na fouille in het bezit bleken van een toegangkaart van een Duitse instelling voor vluchtelingen. Daarnaast vermoedt de politie van Kortrijk, op grond van de verklaring van de verzoekende partij dat zij onderweg zijn naar Italië, dat de verzoekende partij zich inlaat met mensenhandel. Uit het administratief verslag blijkt verder ook dat de verzoekende partij bij haar verhoor verklaarde dat zij op weg is naar Italië. Het verslag vermeldt dat de verzoekende partij geen specifiek doel van haar reis kan geven en dat zij vermoedelijk de andere asiel wil laten aanvragen.

Er blijkt niet dat de verwerende partij zich niet kon steunen op deze overgemaakte informatie van de politie en de door hen gedane vaststellingen, zoals deze voorhanden zijn in het administratief dossier. Dit stuk laat de Raad verder ook toe een toetsing van de motieven van de bestreden beslissing aan de geschonden geachte bepalingen en beginselen door te voeren.

Door louter te stellen dat zij elke inbreuk die haar wordt tegengeworpen betwist, toont de verzoekende partij niet aan dat de vaststellingen die door de politiediensten werden gedaan en die aanleiding gaven tot een proces-verbaal geen correcte weergave van de realiteit zijn.

De verzoekende partij toont niet aan dat het, gelet op het feit dat de verzoekende partij aldus vermoed wordt zich in te laten met mensenhandel doordat zij, in het bezit van een Italiaanse verblijfstitel, reisde in het gezelschap van twee Irakezen die toegangkaarten hadden voor een Duitse vluchtelingeninstelling doch met wie zij onderweg was naar Italië, vaststellingen in het PV - waarnaar in de bestreden beslissing verwezen wordt - zoals blijkt uit de stukken van het administratief dossier, kennelijk onredelijk is om de verzoekende partij, die illegaal in het land verblijft, een inreisverbod op te leggen gedurende drie jaar.

3.5. De verzoekende partij stelt dat de bestreden beslissing opteert voor de maximale 'sanctie', met name drie jaar zonder het verband tussen de ernst van de feiten en de opgelegde sanctie te verduidelijken, waarbij zij verwijst naar rechtspraak van de Raad van State. De Raad stelt vast, samen met de verwerende partij, dat de verzoekende partij verwijst naar rechtspraak van de Raad van State van 2001, 2002, 2003 en 2005 waarbij dient opgemerkt te worden dat de bepalingen die van toepassing zijn op de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op het grondgebied verblijven, waaronder ook de bepalingen inzake het inreisverbod, werden ingevoerd bij de wet van 19 januari 2012. De verzoekende partij toont niet aan op welke wijze deze rechtspraak, die geenszins betrekking kan hebben op beslissingen betreffende een inreisverbod, *in casu* toepasselijk is.

Voorts, in zoverre de verzoekende partij van mening zou zijn dat niet of niet afdoende werd gemotiveerd omtrent het opleggen van een maximale termijn van drie jaar bij het opleggen van het inreisverbod, wijst de Raad er vooreerst op dat wel degelijk werd gemotiveerd waarom er voor een inreisverbod met een duur van drie jaar wordt geopteerd en dit als volgt "(...) Een proces-verbaal werd opgemaakt te zijnen laste wegens mensenhandel. PV nr KO.55.L1.025638... van de politie van Kortrijk. Betrokkene heeft geen gekend of vast verblijfsadres Het is daarom dat een inreisverbod van 3 jaar wordt opgelegd. (...) Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare te schaden. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel."

Bij het beoordelen of de verwerende partij op kennelijk redelijke wijze kon oordelen dat in onderhavig geval een inreisverbod met een duur van drie jaar proportioneel is, wijst de Raad er voorafgaandelijk op dat de openbare orde-overwegingen niet hebben geleid tot een toepassing van artikel 74/11, §1, vierde lid van de vreemdelingenwet dat een inreisverbod van meer dan vijf jaar mogelijk maakt omwille van “*een ernstige bedreiging (...) voor de openbare orde of de nationale veiligheid*”. De openbare orde-overwegingen vormen een verantwoording voor het feit dat werd gekozen voor de maximumtermijn van drie jaar in zoals bedoeld in artikel 74/11, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet, zoals trouwens vereist wordt door de jurisprudentie van de Raad van State op dit punt (cf. RvS 26 juni 2014, nr. 227 898). Er werd geen enkele termijn voor vrijwillig vertrek toegestaan, zodat een inreisverbod van een duur tot drie jaar kon worden opgelegd. De verzoekende partij betwist elke inbreuk die haar wordt tegengeworpen, doch, het weze herhaald, toont zij niet aan dat de vaststellingen die door de politiediensten werden gedaan en die aanleiding gaven tot een proces-verbaal geen correcte weergave van de realiteit zijn. De verzoekende partij toont geenszins aan dat het onwettig of kennelijk onredelijk zou zijn waar de verwerende partij, op het ogenblik dat zij een afweging maakt om te bepalen welke termijn er bij het opleggen van een inreisverbod kan worden gehanteerd, rekening houdt met het feit dat de verzoekende partij de openbare orde heeft geschaad onder verwijzing naar het opgestelde proces-verbaal wegens mensenhandel. De verzoekende partij toont evenmin aan waarom een termijn van drie jaar, gelet op de openbare orde-overwegingen en de overweging betreffende het illegaal verblijf, kennelijk onredelijk zou zijn.

3.6. De verzoekende partij toont voorts ook niet aan dat haar situatie wordt gekenmerkt door overige specifieke omstandigheden die relevant zijn bij het bepalen van de duur van het inreisverbod en die de verwerende partij er hadden kunnen toe brengen te beslissen tot een inreisverbod met een minder lange geldingsduur, en waarmee ten onrechte geen rekening zou zijn gehouden. De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat *in casu* geen rekening werd gehouden met de relevante omstandigheden van het geval of de verwerende partij naliet ook maar enig onderzoek te voeren naar of te motiveren over de relevante omstandigheden van haar geval bij het opleggen van het inreisverbod voor drie jaar.

De verzoekende partij citeert nog een arrest van de Raad waarin werd gesteld dat de aangevochten beslissing niet garandeerde dat de verwerende partij de verplichting rekening te houden met het geheel van de relevante elementen van de zaak heeft gerespecteerd voor het nemen van de beslissing. Echter stelt de Raad aldus vast – los van de vaststelling dat arresten van de Raad geen precedentenwerking hebben – dat de verzoekende partij geenszins aantoont met welke relevante elementen van de zaak de verwerende partij heeft nagelaten rekening te houden bij het opleggen van een inreisverbod van drie jaar.

3.7. De verzoekende partij toont met haar uiteenzetting niet aan dat de verwerende partij bij het opleggen van een inreisverbod voor de duur van drie jaar omdat zij de openbare orde heeft geschaad, onder verwijzing naar een proces-verbaal wegens mensenhandel, en omdat zij er niet aan twijfelde op illegale wijze in België te verblijven, zich steunde op verkeerde feitelijke gegevens, kennelijk onredelijk handelde of handelde in strijd met de bepalingen van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet.

Een manifeste beoordelingsfout of een schending van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet of van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

3.8. De Raad wijst erop dat de schending van de artikelen 7 en 74/14 van de vreemdelingenwet *in casu* niet dienstig kan worden aangevoerd aangezien de bestreden beslissing geen “*bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten*” of “*beslissing tot verwijdering*” betreft zoals bedoeld in deze wetsartikelen, maar een inreisverbod.

3.9. Inzake de aangevoerde schending van de hoorplicht moet worden geduïd dat het vervullen van deze plicht maar zin heeft voor zover het horen voor de overheid informatie kan opleveren die haar behoedt voor een vals beeld van de feiten of die haar appreciatie van de feiten kan beïnvloeden (RvS 21 juni 1999, nr. 81.126). Met andere woorden kan het niet voldoen aan de hoorplicht slechts dan tot de vernietiging van de aan de verzoekende partij opgelegde nadelige beslissing leiden indien de verzoekende partij bij het vervullen van haar hoorrecht informatie kan aanreiken op grond waarvan de verwerende partij zou kunnen overwegen om deze nadelige beslissing niet te nemen dan wel een voor

de verzoekende partij minder nadelige beslissing te nemen. Het is dan ook aan de verzoekende partij om aan te duiden dat zij de diensten van de verwerende partij informatie had kunnen verschaffen die van invloed kan zijn op de duur en/of het opleggen van het jegens haar getroffen inreisverbod van drie jaar. Indien de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat zij dergelijke informatie kon verschaffen, dan komt het middel neer op een louter theoretische discussie omtrent het niet horen van de verzoekende partij en zal dit enkele formele gebrek in de besluitvorming alsdan niet tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kunnen leiden.

In het kader van de hoorplicht verwijst de verzoekende partij ook naar rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: het Hof van Justitie).

Volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie vormt de eerbiediging van de rechten van de verdediging een fundamenteel beginsel van Unierecht waarvan het recht om in elke procedure te worden gehoord integraal deel uitmaakt (HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, pten. 33 en 36; HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pten 81 en 82).

Het recht om in elke procedure te worden gehoord is thans niet alleen verankerd in de artikelen 47 en 48 van het Handvest, die garanderen dat de rechten van de verdediging en het recht op een eerlijk proces in het kader van elke gerechtelijke procedure worden geëerbiedigd, maar ook in artikel 41 daarvan, dat het recht op behoorlijk bestuur waarborgt.

Artikel 41, lid 2 van het Handvest bepaalt dat dit recht op behoorlijk bestuur met name het recht van eenieder behelst om te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pten 82 en 83). Uit de bewoordingen van artikel 41 van het Handvest volgt duidelijk dat dit artikel niet is gericht tot de lidstaten, maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Unie (HvJ 17 juli 2014, C-141/12, Y.S., pt. 67).

Dat recht maakt echter wel integraal deel uit van de eerbiediging van de rechten van verdediging, dat een algemeen beginsel van Unierecht is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 81; HvJ 5 november 2014, C-166/13, Mukarubega, pt. 45).

Het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en voordat een besluit wordt genomen dat zijn belangen op nadelige wijze kan beïnvloeden (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 87 en de aldaar aangehaalde rechtspraak).

Volgens de rechtspraak van het Hof van Justitie heeft de regel dat aan de adressaat van een bezwarend besluit de gelegenheid moet worden gegeven om zijn opmerkingen kenbaar te maken voordat dit besluit wordt genomen, tot doel de bevoegde autoriteit in staat te stellen naar behoren rekening te houden met alle relevante elementen. Die regel beoogt met name, ter verzekering van de effectieve bescherming van de betrokken persoon, deze laatste in staat te stellen om een vergissing te corrigeren of individuele omstandigheden aan te voeren die ervoor pleiten dat het besluit wordt genomen, niet wordt genomen of dat in een bepaalde zin wordt besloten (HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, pt. 49).

Het recht om te worden gehoord impliceert tevens dat de overheid met de nodige aandacht kennis neemt van de opmerkingen van de betrokkene door alle relevante gegevens van het geval zorgvuldig en onpartijdig te onderzoeken en het besluit toereikend te motiveren (HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, pt. 50). De verplichting om een besluit op voldoende specifieke en concrete wijze te motiveren zodat betrokkene in staat is te begrijpen waarom dit besluit is genomen, vormt dus het uitvloeisel van het beginsel van eerbiediging van de rechten van de verdediging (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 88).

Volgens de rechtspraak van het Hof moet het recht om te worden gehoord, worden geëerbiedigd, ook al voorziet de toepasselijke wetgeving niet uitdrukkelijk in een dergelijke formaliteit (HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, pt. 38; HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 86; HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., pt. 32).

De verplichting tot eerbiediging van de rechten van de verdediging van de adressaten van besluiten die hun belangen aanmerkelijk raken, rust op de administratieve overheden van de lidstaten wanneer zij

maatregelen of beslissingen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., pt. 35).

Het hoorrecht kent een algemene toepassing. Het Hof heeft steeds gewezen op het belang van het recht om te worden gehoord en op de zeer ruime strekking ervan in de rechtsorde van de Unie. Vaste rechtspraak van het Hof stelt dan ook dat dit hoorrecht van toepassing is in iedere procedure die tot een bezwarend besluit kan leiden, d.i. een besluit dat de belangen van de betrokken persoon ongunstig kan beïnvloeden (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., ro. 85 en de daar aangehaalde rechtspraak).

In casu wordt aan de verzoekende partij een inreisverbod voor een duur van drie jaar opgelegd, in toepassing van artikel 74/11, §1, tweede lid, 1° van vreemdelingenwet. Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de vreemdelingenwet blijkt dat artikel 74/11 van de vreemdelingenwet een omzetting vormt van artikel 11 van de richtlijn 2008/115/EG van 16 december 2008 van het Europees Parlement en de Raad over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (Pb L 24 december 2008, afl. 348s 98 e.v.) (hierna: de Terugkeerrichtlijn) (*Parl.St. Kamer*, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23). Een inreisverbod kan verder worden aangemerkt als een bezwarend besluit dat de belangen van de betrokken vreemdeling ongunstig kan beïnvloeden. Het hoorrecht is *in casu* derhalve van toepassing.

De Raad stelt vast dat de voorwaarden waaronder het hoorrecht van vreemdelingen met betrekking tot het opleggen van een inreisverbod moet worden gewaarborgd, noch de gevolgen van schending van dit hoorrecht door het Unierecht, met name de Terugkeerrichtlijn, zijn vastgesteld.

Volgens vaste rechtspraak van het Hof worden bijgevolg deze voorwaarden en deze gevolgen door het nationale recht bepaald, in overeenstemming met het gelijkwaardigheidsbeginsel en het effectiviteitsbeginsel. Deze procedurele autonomie voor lidstaten betekent echter niet dat de wijze van uitoefening ervan niet met het Unierecht in overeenstemming hoeft te zijn en met name afbreuk mag doen aan het nuttig effect van de betrokken richtlijn, *in casu* de Terugkeerrichtlijn (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 35-36).

Niettemin blijkt uit vaste rechtspraak van het Hof dat de grondrechten, zoals de eerbiediging van de rechten van verdediging, geen absolute gelding hebben, maar beperkingen kunnen bevatten, mits deze werkelijk beantwoorden aan de doeleinden van algemeen belang die met de betrokken maatregel worden nagestreefd, en, het nagestreefde doel in aanmerking genomen, geen onevenredige en onduidelbare ingreep impliceren waardoor de gewaarborgde rechten in hun kern worden aangetast (arresten *Alassini e.a.*, C-317/08-C-320/08, EU:C:2010:146, punt 63, G. en R., EU:C:2013:533, punt 33, alsmede *Texdata Software*, C-418/11, EU:C:2013:588, punt 84).

Of er sprake is van een schending van het hoorrecht, moet worden beoordeeld aan de hand van de specifieke omstandigheden van elk geval, met name de aard van de betrokken handeling, de context van de vaststelling ervan en de rechtsregels die de betrokken materie beheersen (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 34).

Het is dus in de algehele context van de rechtspraak van het Hof over het hoorrecht en het stelsel van de Terugkeerrichtlijn, dat lidstaten in het kader van hun procedurele autonomie de voorwaarden moeten vaststellen waaronder het hoorrecht moet worden gewaarborgd en de gevolgen uit de schending van dit hoorrecht moeten trekken (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 37).

In casu stelt de Raad vast dat noch de Terugkeerrichtlijn, noch de toepasselijke nationale regelgeving voorziet in een specifieke procedure om te waarborgen dat illegaal verblijvende derdelanders voorafgaand aan de oplegging van een inreisverbod worden gehoord.

Het gegeven dat de toepasselijke regelgeving, Unierechtelijk dan wel nationaalrechtelijk, een dergelijke formaliteit niet voorschrijft, mag echter geen afbreuk doen aan het nuttig effect van de betrokken Terugkeerrichtlijn.

In dit verband dient tevens te worden gewezen op het bepaalde in artikel 74/11, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet, waarin uitdrukkelijk is voorzien dat de duur van het inreisverbod wordt bepaald door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

Opdat de verplichting tot het voeren van een individueel onderzoek in het kader van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet, als omzetting van artikel 11 van de voormelde richtlijn, een nuttig effect kent, dient de betrokken vreemdeling in staat te worden gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure waarbij een inreisverbod wordt opgelegd, aangezien niet kan worden uitgesloten dat een dergelijk besluit de belangen van een vreemdeling aanmerkelijk ongunstig kan beïnvloeden.

De Raad wijst erop dat luidens vaste rechtspraak van het Hof een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het hoorrecht, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, punt 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, punt 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, punt 80).

Hieruit volgt dat *in casu* niet elke onregelmatigheid bij de uitoefening van het hoorrecht tijdens een administratieve procedure, in dit geval de besluitvorming inzake het opleggen van een inreisverbod, een schending van het hoorrecht oplevert. Voorts is niet elk verzuim om het hoorrecht te eerbiedigen zodanig dat dit stelselmatig tot de onrechtmatigheid van het genomen besluit leidt (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 39).

Om een dergelijke onrechtmatigheid te constateren, dient de Raad *in casu* aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanig wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat de verzoekende partij *in casu* specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek het opleggen van het inreisverbod voor een duur van drie jaar hadden kunnen beïnvloeden (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 40).

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij er zich tot beperkt te stellen dat zij elke haar tegengeworpen inbreuk (op de openbare orde) betwist. Gelet op het feit dat het administratief dossier een duidelijk stuk bevat – met name het administratief verslag illegaal verblijf – waaruit blijkt dat jegens de verzoekende partij door de politie van Kortrijk op 26 december 2015 een proces-verbaal wegens mensenhandel werd opgesteld, waarin het nummer wordt weergegeven, is een loutere ontkenning van dit gegeven niet van aard dit motief zoals opgenomen in de bestreden beslissing te kunnen aantasten. De Raad stelt vast dat de uiteenzetting van de verzoekende partij niet toelaat vast te stellen dat zij indien gehoord nog enig concreet, relevant gegeven kon aanbrengen dat van belang kon zijn voor de strekking van de bestreden maatregel (cf. RvS 23 april 2015, nr. 11.248 (c)). Er kan niet worden vastgesteld dat de verwerende partij enig relevant en pertinent gegeven betreffende de situatie van de verzoekende partij ten onrechte niet in haar beoordeling heeft betrokken.

De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat zij de verwerende partij nog bijkomende dienstige inlichtingen had kunnen verschaffen die haar er had kunnen van weerhouden een inreisverbod met een geldigheidsduur van drie jaar op te leggen.

Uit het feit dat de verwerende partij zelf niet overging tot het horen van de verzoekende partij alvorens de bestreden beslissing te nemen kan in voorliggende zaak niet worden afgeleid dat de bestreden beslissing door enig gebrek is aangetast.

Gelet op voorgaande vaststellingen blijkt ook niet dat de verwerende partij, door de verzoekende partij niet te horen en de bestreden beslissing enkel te nemen op basis van concrete vaststellingen die niet worden weerlegd, de rechten van de verdediging heeft miskend.

Een miskenning van het hoorrecht kan niet worden weerhouden.

3.10. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig april tweeduizend zestien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER